

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ปฏิบัติตามกฎระเบียบแล้วสวยงาม

กุ๊ยโขมทองคำใต้ ๑ กิโล ๔๓ บาท ๓ สตางค์ ดอลลาร์ ๓๐๙ ดอลลาร์ และ ร้อย ดอลลาร์สิงคโปร์ เงินอังกฤษ ๑๐ ปอนด์ เงินไทย ๓ หมื่น สรุบทองคำวันที่ ๕ ทองคำ ใต้ ๒ บาท ๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๑ ดอลลาร์ รวมยอดทองคำทั้งหมดได้ ๔,๓๐๗ กิโล ครึ่ง กำลังเริ่มหมุนเรื่อย แต่ต่อไปพวกเราทั้งหลายจะหมุนกันละนะ อย่าอ่อน ให้ฟัง เสียงธรรม เสียงกิเลสมีแต่แหลก มีแต่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ เสียงธรรมไม่ ตรงไปตรง มา

นี้ฟ้าหญิงถามถึงคนที่จะไปกับเราวันที่ ๒๔ ก็จะทำให้เราตอบได้ยังไง ที่จะไปพระ ตำนานนั้น ดูว่าเกี่ยวกับเรื่องการต้อนรับทำ เราไม่มีใคร ไปไหนมาไหนเราไม่เคย นอก จากพวกนี้มันแห่ตามเท่านั้นเอง เราไม่มีเรื่องอะไรจริง ๆ ไปไหนบ๊ีบไปเลย พวกนี้ก็แห่ ไปเลย ๆ ละซี มันถึงเต็ม ที่นี้เวลาท่านถามมาเราก็เลยตอบลำบากเหมือนกัน เราก็บอก ว่า ดูจะไม่มี ถ้ามีก็ประมาณ ๔-๕ คน ถ้าเลยจาก ๔-๕ คนไปแล้วคัดลงแม่น้ำ เจ้าพระยาให้หมด เพราะอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เราพูดได้เท่านั้นแหละ บ่าย ๒ โมง ท่านจะลงเสาะเอก คงจะสร้างพระตำหนักละมั้ง

วันที่ ๒๔ ไปถึง เป็นตอนบ่ายไปแล้วแหละกว่าจะถึง พอฉันเสร็จแล้วก็ออกเดิน ทาง ไปถึงโน้นก็ประมาณสักบ่าย ๓ โมงกว่าเล็กน้อย เพราะรถเราไปมีรถนำ ไปสะดวก ตลอดเวลา วันที่ ๒๕ ก็ได้กำหนดกันเรียบร้อยแล้ว เราจะเตรียมอาหารสำหรับพวกสัตว์ พวกเสืออยู่ในวัดป่าหลวงตาบัว ให้เขาเตรียมพร้อมไม่ต้องเสียเวลาล่าเวลา พอฉันเสร็จ แล้วเราก็ออกเดินทาง สิ่งที่เราเตรียมพร้อมก็คือพวกอาหารพวกสัตว์พวกเสือในวัดป่า หลวงตาบัว พอฉันเสร็จแล้วก็ออกเลย เานี้ไปพร้อม พอถึงก็เทลงเลย ให้สัตว์ให้เสือ เรียบร้อยแล้ว ออกจากนี้ก็ไปสำนักอุบาสิกาผู้หญิงบำเพ็ญธรรม ซึ่งอยู่อำเภอเดียวกัน อำเภอไทรโยค เสร็จแล้วกลับมา วันที่ ๒๕ ก็เรียกว่าไม่ได้พัก พอวันที่ ๒๖ ไปมอบ ทองคำที่ทำเนียบรัฐบาล วันที่ ๒๗ พัก วันที่ ๒๘ ไปพระตำหนัก ปทุมธานี วันที่ ๒๙ พัก พอวันที่ ๓๐ ออกเดินทางเลย เพราะครบจำนวน ๗ วันพอดี

ตามหลักพระวินัยท่านเมื่อมีเหตุจำเป็นที่จะต้องไป ท่านทรงอนุญาตให้ไปได้ ๗ วัน แล้วต้องกลับมาให้ถึงวัดภายใน ๗ วันนั้น หากธุระจำเป็นยังไม่เสร็จสิ้น อย่างน้อย ต้องมาค้างที่วัดอีกคืนหนึ่งก่อน ตื่นเช้าวันหลังไป สัตตาหะไปได้อีก ตามพระวินัย เห็น โหมพระพุทเจ้าแมนยำทุกอย่างนะ จนกว่าจะเสร็จ พอ ๗ วันแล้วกลับมาค้างเสียก่อน

หมายถึงธูระจำเป็นที่จะต้องทำต่อเนื่องกันในพรรษา จึงต้องจำเป็นได้ไปในระยะ ๗ วัน แล้วมาค้างคืนหนึ่ง ท่านอนุโลมให้ขนาดนั้นนะ

เริ่มต้นมาตั้งแต่พ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย อุปัชฌาย์อาจารย์อะไร่าไป จากนั้นก็พวก ครัทธาใหม่ที่เขายังไม่คุ้น จนกระทั่งขึ้นไปหาพระมหากษัตริย์มานิมนต์ไป แล้วท่านก็มี แยมั้วหรือที่ความจำเป็นอย่างอื่นมีก็ไปได้ อนุโลมตามนี้ ไม่เช่นนั้นมันก็เลอะละซี เลย มีแต่สัตตาทะตลอดพรรษา คือสัตตาทะไม่ทราบว่าได้กี่วันกลับมาแล้วไป เลยไม่มี สัตตาทะก็มีเยอะนะพระเรา คืออาศัยนี้ ตามหลักของธรรมวินัยจริง ๆ เป็นอย่างนี้สัต ตาทะ คือไปได้ภายใน ๗ วัน อย่างน้อยต้องกลับมาค้างคืนคืนหนึ่งก่อน พอตื่นขึ้นมา วันหลังแล้วค่อยไปได้อีก ๗ วันตามเหตุที่จำเป็น ท่านบอกไว้อย่างนั้น

ขึ้นต้นก็พ่อแม่ป่วย อุปัชฌาย์อาจารย์ป่วย พระมหากษัตริย์นิมนต์ เรื่อยไป อันนี้ พอมีข้อแม้ชนิดหนึ่งน้ำมันจะทะลุไปเลยพังไปเลยน่าทุเรศนะ อะไรก็มีแต่สัตตาทะ ๆ ปวดตดปวดซึกก็ต้องไปสัตตาทะ ๗ วัน กว่าจะกลับมา ๗ วันนี่ก็ถ่ายราดมาตามทาง คือ มันยังไม่หมดมันครบ ๗ วันเสียก่อนก็รีบมา พอตื่นเช้าชี้ราดเข้าอีก พวกสัตตาทะชี้ราด มันเป็นอย่างนั้นนะ คือเลอะเทอะก็เทียบกับชี้ละซี ความหมายว่างั้น มันเลอะเทอะไม่มี หลักธรรมหลักวินัย

อะไรก็ตามถ่าลองไม่มีขอบมีเขตมีหลักมีเกณฑ์แล้วเหลวไหลทั้งนั้น ขอบเขต หลักเกณฑ์ จนกระทั่งขอบประเพณีมีด้วยกัน ไม่มีดูไม่ได้เลย ยิ่งพระด้วยแล้วต้องถือ หลักพระวินัยเป็นกิริยาแสดงออกทุกอย่าง การแสดงออกของพระต้องอยู่ในกรอบของ พระวินัย ธรรมเป็นความละเอียดมากกว่านั้นไปอีก พระวินัยบังคับไว้อย่างนี้ นี้เรียกว่า งามตา เจ้าของเองก็เอ็นใจ ไปที่ไหนมีหลักธรรมวินัยเป็นเครื่องประดับตนสวยงาม ตลอด จึงว่าเครื่องประดับชี่ คือธรรมวินัยประดับกาย วาจา ความประพฤติ กิริยาการ แสดงออกทุกอย่างมีธรรมวินัยเป็นเครื่องประดับแล้วสวยงามตลอด ถ้าไม่มีอันนี้เลอะ เทอะ พระเราไม่มีอะไรสวยงาม ไม่มีอะไรที่เป็นสมบัติอันล้ำค่ายิ่งกว่าธรรมวินัย เฉพาะ อย่างยิ่งศีลของพระเป็นเครื่องประดับตลอดเวลา ถ้าพระไม่มีศีล โกโรโกโส ดูไม่ได้นะ

พระวินัย เรียกว่ากฎข้อบังคับเพื่อความประพฤติ แล้วก็ก็เป็นคุณเป็นประโยชน์ ภายในตัวเอง จิตใจเยือกเย็น เพราะอยู่ในกรอบ ๆ ก็เรียกว่าอยู่ในการบำเพ็ญความดี ของพระ อยู่ในกรอบ ๆ ประชาชนก็เหมือนกัน เช่น ราชอาณาจักรนี้มีหรือไม่มีก็ไมทราบ แต่เราเชื่อแน่วราชอาณาจักรตั้งแต่ผู้ใหญ่ลงมาถึงผู้น้อย ควรจะมีกฎข้อบังคับตัวเองใน การเป็นผู้นำผู้น้อยทั้งหลายนะ ถึงไม่ใช่พระก็ตาม ราชอาณาจักรก็ต้องมีขอบเขต อันนี้เรา เชื่อ ตามหลักธรรมนะ แต่ทางราชการจริง ๆ บ้านเมืองจริง ๆ เขาจะมีกฎข้อบังคับ อย่างไม่หรือไม่นั้นเราทราบไม่ได้ แต่เรื่องของความพอเหมาะพอดีที่เป็นธรรมล้วน ๆ

แล้ว ข้าราชการนั้นและจะเป็นตัวถูกระเบียบยิ่งกว่าผู้อื่นผู้ใดในบรรดาบริษัทบริวารวงราชการด้วยกัน ผู้ใหญ่เท่าไรยังเป็นผู้มีข้อบังคับ มีกฎมีเกณฑ์ที่น่าดูสวยงามทุกอย่าง แล้วผู้น้อยก็เดินตาม สวยงามไปตาม ๆ กัน นี่ตามหลักธรรมเป็นอย่างนั้น

แต่ทางโลกเขาจะมีกฎมีข้อบังคับอะไรก็ตาม เราก็ไม่ทราบด้วย แต่หลักธรรมทราบชัด ๆ ว่าเป็นอย่างนี้ นี่ก็เรียกว่ากฎข้อบังคับอันหนึ่ง เพื่ออะไร ก็เพื่อความเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เพื่อเป็นที่เกาะที่ยึดไม่ให้ปลื้กกออกนอกกลุ่มออกทางจากวงของตนไป เช่น วงราชการผู้ใหญ่เท่าไรก็ยังประพฤติปฏิบัติตัวดีเข้าไปโดยลำดับ ก็เป็นสง่าราศีแก่ผู้น้อย ใครเจอเข้าก็มีความยิ้มแย้มแจ่มใส เคารพเลื่อมใสกราบไหว้บูชา ผู้ใหญ่วงราชการเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ผู้น้อยลงมาเป็นลำดับ ๆ นี่คือผู้ใหญ่ที่มีกฎเกณฑ์มีศีลมีธรรมในตัว ที่นี้ผู้น้อยก็ถ้อยลงไปเป็นลำดับลำดับกัน นี่หลักธรรมชาติแห่งธรรมที่ปกครองบ้านเมือง ต้องมีอย่างนี้ วางั้นเลย แต่ทางโลกเขาจะมีหรือไม่มีก็ตาม ทางธรรมเป็นหลักธรรมชาติ มีอย่างนี้ หลักธรรมชาติจะตั้งจะกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้น ประกาศออกมาหรือไม่ประกาศ ออกมาก็ตาม หลักธรรมชาติที่ว่านี้ต้องมี ต้องเป็นผู้ปฏิบัติตามชอบตามเขตให้สมศักดิ์ศรีของตัวเอง นั่นถูกต้อง

สำหรับพระในวัด พระท่านมีกฎอยู่แล้วไม่มีปัญหาอะไร มีกฎอยู่แล้วก็ยังปฏิบัติให้แนบเนียนตามหลักธรรมอีกนะ คือหลักพระวินัยนี้ตายตัวเคลื่อนคลาดไม่ได้ ผิดไม่ได้ พระวินัยเป็นกฎข้อบังคับปรับโทษทันที ที่นี้หลักธรรมเป็นเครื่องประดับ ผู้ใหญ่ภายในวัดมีหลักธรรมเป็นเครื่องประกอบงามงดงามตา กิริยาการแสดงออกทุกอย่างมาจากน้ำใจ ๆ ที่เป็นธรรม ๆ ชุ่มเย็นไปหมด นี่คือธรรม อยู่ที่ไหน ๆ ก็ชุ่มเย็น บรรดาพระเณรมาจากทิศใดทางใด เข้ามาเห็นความร่มเย็นแห่งความเมตตา นั่นหลักใหญ่อยู่เมตตาณะ เมตตาคือความเสียสละ มีความสงสาร องค์ใดเข้ามา ๆ เหมือนกับลูกของเราหรืออวัยวะของเรา ปฏิบัติแบบเดียวกันหมดไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย เฉลี่ยเพื่อแผ้วถ้วนกันหมด นี่เรียกว่าอวัยวะเดียวกัน

เหมือนอย่างอวัยวะของเราเนี่ย ควรจะรับประทาน เราสอดอาหารหวานคาวเข้าไปใน मुखทวารเท่านั้น นี่เป็นหลักใหญ่เข้าตรงนี้ แล้วไอซารสจะกระจายไปทั่วสรรพางค์ร่างกาย หล่อเลี้ยงกันทั่วร่างกาย เป็นความสุขหมอบในอวัยวะของเรา อันนี้บรรดาผู้ใหญ่ก็เป็นส่วนใหญ่ มาที่ไหนก็เฉลี่ยเพื่อแผ้วถ้วนกันไปให้ทั่วถึงกันหมด ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาชุ่มเย็นไปหมดนี้เรียกว่าธรรม แต่พระวินัยนั้นบังคับ ผู้ที่มาอยู่ด้วยกันต้องมีพระวินัยด้วยกัน ไม่มีไม่ได้ ยิ่งหย่อนกว่ากันไม่ได้ อย่างน้อยรังเกียจกัน มากกว่านั้นก็แตกจากกัน ดังกกแตกออกไปเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ นิกายแปลว่าหมู่ แปลว่าคณะ เป็นพวกเป็นพ้องไป แยกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ก็เพราะความรังเกียจกันไม่ใช่อะไร ผู้รักษา-รักษาอยู่

ตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้งามตลอดเวลา ผู้มาทำลาย-มาทำลาย มาตีมาเตะมาตีบมายน ข้ามเกินวินัยข้อนั้นข้อนี้เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด ผู้รักษา-รักษาอยู่ จะอยู่กันได้อย่างไร

ตั้งแต่เราป่านคันทานอยู่นี้ หมามันวิ่งเหยือก ๆ มา คือธรรมดาหมามันจะเป็นไปตามประสีประสา ดูซิในคราวนั้น เราเดินไปสระน้ำเขาราดซีเมนต์ เห็นแต่รอยหมาไปเหยียบแหลกหมด นี่มันมาทำงานก่อนคนแล้ว คนทำแทบตายหมามันเดินเหยียบไปนี้ รอยมันไป อันนี้ก็เหมือนกัน เราป่านคันทานอยู่นี้ หมามันวิ่งเหยือก ๆ ก็ตีขามันซี กูทำแทบตายมึงมาเหยียบหาอะไร อันนี้ผู้รักษา-รักษาอยู่ ผู้มาเหยียบฆ่าทำลายซึ่งเป็นเหมือนหมามาเหยียบฆ่าทำลาย มันก็แตกจากกัน รังเกียจ อย่างน้อยก็ว่ากัน รังเกียจกัน ที่นี้เมื่อเห็นดำตาเข้าไปเรื่อย ๆ ก็เข้ากันไม่ได้แล้ว นี่ละที่แยกเป็นนิกาย คือความเคร่งและความหย่อนยาน

คำว่าเคร่ง-เคร่งตามหลักธรรมวินัย ไม่ได้เคร่งเกินหลักธรรมวินัยนะ เคร่งคือเคร่งครัดให้ตรงเป่งอย่างนั้นเลย ไอ้ผู้เลอะเทอะมันทำลาย มันก็รังเกียจกันซี จะว่าอะไร ตั้งแต่คนดี ๆ นี้เราไปเห็นด้วยตา เวลาเราเป็นหนุ่มก็ไปเที่ยวเหมือนกัน ทางอีสานเขามีวงลำสกุสวาน คนไปฟังลำอีกทีก็ครึกโครมนี้เหมือนกัน แต่ที่ไม่เหมือนกันมันมีอยู่คนหนึ่ง มันแปลกเขาไอนั้น วงลำเขายกขึ้นสูง ๆ เพื่อให้คนทั้งหลายได้มองเห็น เวลาเสียงลำเสียงเพลงขึ้นก็ได้ยินทั่วถึงกัน แต่ก่อนไม่มีเครื่องขยายอะไร พุทธธรรมดา อีตาซีเหล้าซี ชื่อมันก็จำได้ แต่ว่าเดชะนะ เวลาหยุดเหล้านี้หยุดได้เพราะหลงตานะ ผู้เฒ่าก็เด็ดเหมือนกัน ตั้งแต่หนุ่มแต่น้อยมาสะแตกเหล้า ไม่ได้บอกว่าเป็นว่าสะแตกเลย เพราะมันกินมากต่อมากมันถึงขั้นสะแตกก็ต้องยกขึ้นสะแตกให้ซี เพราะมันยศสูงแล้ว ยศบำเหล่าบ้าไม่เลิก ที่นี้เขาฟังร้องรำทำเพลง ตรงนั้นมันว่าง คนแออัดกันเข้าไปมันมีว่างอยู่ มีอีตาซีเหล้านอนอยู่นั้น คนนั้นก็มาคนนี้ก็รูล้ำเข้ามา เอ้า ที่นี้ว่างไว้ทำไม

ภาคอีสานมันพูดหยอกกันเก่ง นี่พ่อของใครอยู่ที่นั่น คือมันซีแตกรวดไว้หมด ใครเข้าไม่ได้เขาถอยออก พวกรู้จักเขาถอยออก ผู้ไม่รู้เข้าไป ว่างไว้ทำไมนี่ ๆ มันเมาเหล้าซีรวดไปหมด ออกจากนั้นก็พูดหยอกกัน นี่พ่อของใคร นี่เห็นไหมรุมเข้ามามันยังแตกกัน คนมาก ๆ ไม่มีใครเข้ามาแถวนั้นเลย แตกกันฮือ ๆ นั้นละมันไม่เป็นท่านะคนซีเหล้า ทำคนอื่นให้เสียหมด

อันนี้ก็เหมือนกัน พระเณรที่ต่างองค์ต่างดีแล้ว มีพระเณรแบบอีตานี้เข้าไปเท่า นั้นแหละแตกฮือเลย นี่ละที่แยกแตกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้เป็นเพราะเหตุนี้เอง ไม่มีสาเหตุไม่เกิด แม้แต่ครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ก็ยังมีจะวายังงี้ นี่ก็คือการหย่อนยานธรรมวินัย กับผู้เคร่งครัดปฏิบัติตามหลักธรรมวินัย ใน ๒ คณะนี้

คณะหนึ่งเป็นคณะวินัยธร แปลว่าผู้รักษาวินัยเคร่งครัด คณะหนึ่งเป็นธรรมกถึก แปลว่าเป็นนักเทศน์ แต่รู้สึกจะไม่ค่อยเคร่งครัดในธรรมวินัย มีแต่เทศน์ว้อ ๆ ไปอย่างนั้น ที่นี้เวลาไปผิตพลาदनันชี พระธรรมกถึกผิตพลาตไปถ่ายส้วมแล้ว น้ำในกระบอกที่ล้างเหลือเอาไว้ก็เลยไม่เททิ้งตามพระวินัยสั่งไว้ เห็นอยู่นั้น

องค์อื่นไปจับเห็นน้ำเหลืออยู่ ออกมาก็เลยตำหนิ ท่านธรรมกถึกไปถ่ายส้วมเวลาล้างส้วมเสร็จแล้วออกมาทำไมเหลือน้ำไว้ในกระบอก มันผิตพระวินัย ก็พูดเพียงเท่านั้น แล้วก็ไปพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง ลูกศิษย์ลูกหา ก็ไปโจมตีกันละซิ อาจารย์ของแกไม่เคร่งพระวินัย ถ่ายส้วมถ่ายถานแล้ว ยังเหลือน้ำไว้ในกระบอก คนนี้ก็ว่าคนนั้นก็ว่า กระเทือนถึงอาจารย์ทั้งสองละซิ อาจารย์ธรรมกถึกกับวินัยธรก็ทะเลาะกัน เมื่อทะเลาะกันแล้วก็ไม่ลงกัน พระพุทธเจ้าเสด็จมาชำระสะสางไม่ยอมฟังเสียง พระองค์ทรงทราบไว้หมดเรียบร้อยแล้ว ทรงตัดสันดาน จึงเสด็จออกไปจำพรรษาที่ป่าเลไลยก์ ช้างอุปัฏฐากอยู่ตั้ง ๓ เดือน

วันนี้เราอธิบายเรื่องนี้ให้ฟัง เรื่องความแตกกัน จนกระทั่งออกพรรษาแล้ว พระอานนท์ไปทูลอาราธนากลับมา พระองค์ก็เสด็จกลับมา นี่ฟังเสียงพระพุทธเจ้าท่านทรงสั่งสอนประชาชนสัตว์โลกนะ พอไปใครก็รู้มานี้ เพราะพวกนี้ที่เวลาแตกกันแล้วนั้น ต่างพวกต่างท้องแห่งไปหมดเขาไม่ใส่บาตรให้กิน มีแต่เขาชี้หน้า นี่พวกคณะไหน วินัยธร หรือคณะธรรมกถึก เขาไม่ยอมใส่บาตรให้กินท้องแห่งมันจะตาย เลยลงกันตั้ง แต่พระพุทธเจ้ายังไม่มา ปรับปรุงความเข้าใจกันหมด ยอมรับแล้วว่าต่างฝ่ายต่าง ผิดด้วยความไม่ลงรอยกัน ผู้ผิตทางธรรมวินัยก็มี การผิตในทางวาทะโต้ตอบกันด้วยทิวี่มานะนี่ก็เป็นความผิตจากหลักธรรมหลักวินัยเหมือนกัน ตกลงเลยยินยอมกัน เสร็จแล้วไปทูลเชิญพระพุทธเจ้ามา

พระองค์เสด็จมาปั้บ พวกประชาชนญาติโยมรุมกันมาเต็มหมดเลยนะ มาเขาก็มาชี้หน้า ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่นั่น ไหนคณะวินัยธรไหนคณะธรรมกถึก เขามาชี้หน้า ทางนี้ว่าหยุดเห็นใหม่ละ นี่เป็นลูกตาคตเข้าใจใหม่ ลูกเธอทั้งหลายอยู่ในบ้านในเรือนก็ผู้ก็คนยังทะเลาะเบาะแว้งกันได้ ทะเลาะกันทั้งบ้านทั้งเมืองทำไมไม่เห็นไปชี้หน้า ฟังซิพระพุทธเจ้า นี่ลูกตาคตก็เป็นคนมีกิเลสเหมือนกัน ก็ยอมมีการทะเลาะเบาะแว้งกันบ้างเป็นธรรมดา แล้วมายุ่งหาเรื่องอะไร ลูกตาคต ตาคตจะชำระเองอย่ามายุ่ง เท่านั้นแตกฮือหมดเลย

นี่ฟังเอาซิเป็นคติใหม่ ลูกของเธอทั้งหลายไม่ทะเลาะกันเธอ มันก็ติดที่ตรงนี้ใช้ใหม่ ลูกมีก็คนมันทะเลาะกัน โอ้ย มันกัดกันแทนหมางุ่นจะว่าไ้ หมาในบ้านแตกหนีหมดสู้เด็กทะเลาะกันไม่ได้ พ่อแม่เลยจะตาย อันนี้ลูกตาคตก็มีกิเลสเหมือนกัน ก็ต้อง

มีทะเลาะกันบ้างซิ เมื่อยังไม่ได้เห็นเหตุเห็นผลลงรอยซึ่งกันและกัน แดกฮือหมดเลย นี่สั่งสอนปู่ สำเร็จเป็นพระอรหันต์มากมายเวลานั้น นี่แตกเป็น ๒ ก๊กแล้วนะ เรียกว่าเป็นธรรมกถิกนิกายหนึ่ง เป็นวินัยธรมนิกายหนึ่งแล้ว พอยอมรับพระพุทธเจ้าทุกอย่างจนกระทั่งถึงสำเร็จมรรคผลนิพพานแล้ว ท่านไม่ต้องได้มาญาติได้มายุ่งกันให้เข้ากันนะ เข้ากันได้พิบเดียวหมดเลย นั่นความพร้อมเพรียง ความเห็นเป็นอรรถเป็นธรรมด้วยกันแล้วเข้ากันได้สนิทเลย ความแตกกัน ก็เมื่อไม่ลงรอยกันแล้วมันก็แตกกันได้โดยหลักธรรมชาติ นี่ละการแตกกันมีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงพยายามรักษาตัวของเรา

ที่นี้ให้ยื่นเข้ามาหาตัวของเรา พวกนี้พวกธรรมกถิกพวกวินัยธรมนิกายนี้ นั่งเต็มอยู่ที่นี่ ธรรมกถิกวินัยธรมนิกายทะเลาะกัน ออกไปนี่ก็จะทะเลาะกับหมู่เพื่อนอีกนะ อยู่ในคร้วมันหลายคน ไม่ทราบคณะไหนคณะธรรมกถิก คณะไหนคณะวินัยธรมนิกาย มันจะทะเลาะกันได้ นะ ศาสดาเอกหลวงตาบัวไม่ได้เข้าไปชำระก็เลยไม่รู้เรื่อง เพราะเขาไม่ได้มากระเทือนใหญ่เหมือนธรรมกถิกวินัยธรมนิกายกระเทือนต่อพระพุทธเจ้า ถึงขนาดที่พระองค์เสด็จหนีเลย นี่มันเป็นอะไรอยู่เราก็ไม่รู้ เป็นแต่เพียงว่าขู่ว้อย่างนั้นละ มีหรือไม่มีก็ตามขู่ว่ายไม่เสียหาย นี่พรรคหนึ่งนะ พรรคหนึ่งมันหลายผู้หลายคนก็เลยหลายพรรคหลายพวก

คนนั้นแหย่คนนี้ คนนี้แหย่คนนั้นทะเลาะเบาะแว้งกันได้ นี่คณะหนึ่งเข้าใจใหม่ วินัยธรมนิกายกับธรรมกถิกมันเล่นกันอยู่ในคร้ว ต่อจากนั้นมากฎีกาเจ้าของ ก็มาเล่นกันกับเจ้าของพืดกันกับเจ้าของ คนหนึ่ง โอ๊ย เหนื่อย ไปทะเลาะเบาะแว้งกันยุ่งเหยิงวุ่นวายมาเหนื่อยพักสักหน่อยก่อน ทางจงกรมมันไม่มอง เอาแล้วตรงนี้เข้าใจใหม่ มันทะเลาะกับทางจงกรมกับหมอนละที่นี้ มาเป็นระยะ ๆ เข้าใจใหม่ แล้วพวกนี้มีไหมเถื่อนนี้ มันทะเลาะกันใหม่กับพวกเสือกกับหมอนกับทางจงกรมนะ ต้องยื่นเข้ามาอย่างนั้นซิ โอปนนิโก น้อมเข้ามาซิ อย่าฟังให้เสียประโยชน์ ให้ถูกต้องตามประโยชน์

นี่เราพูดถึงเรื่องความพร้อมเพรียงความสามัคคีกัน ด้วยความรู้ความเห็นที่ลึกลงรอยซึ่งกันและกัน การประพฤติปฏิบัติมีขอบมีเขตมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ใช่ปฏิบัติสุมสี่สุมห้า อยู่โรงร่ำโรงเรียนก็ครูเป็นหัวหน้าอยู่แล้วอาจารย์เป็นหัวหน้าอยู่แล้ว มีกฎมีกติกาในโรงร่ำโรงเรียน ควรจะปฏิบัติตนอย่างไรตามโรงร่ำโรงเรียน เวลาเรียนก็เรียน เวลาเล่นก็เล่นเป็นธรรมดา เขามีช่องเล่นช่องเรียน เปิดเวลาเท่านั้นปิดเวลาเท่านั้นมีทั้งหมดไม่ว่าโรงเรียนไหนมีกฎมีเกณฑ์ด้วยกัน เราผู้เป็นนักเรียนก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ เวลาเรียน ๆ จริง ๆ เวลาเล่นก็เล่นบ้างเป็นธรรมดา อย่างนี้เป็นความถูกต้องในขนบประเพณีธรรมเนียม กฎข้อบังคับต้องมีด้วยกันทุกคนไม่มีไม่ได้

มนุษย์นี้เลอะมากกว่าสัตว์ เพราะมันฉลาดมากทำความเสียหายได้มากกว่าสัตว์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราจึงต้องพิจารณา ทุกคน ๆ ให้มีกฎมีระเบียบด้วยกัน คณะ

เคล้ากันแล้วสวยงาม ไม่เลอะเทอะ ๆ พวกกันจำเอานะลูกหลาน นี่ละหลักธรรมหลักวินัย ท่านสอนกันแบบนี้ เช่นอย่างอยู่ในวัดนี้ก็เหมือนหลวงตาบัวเป็นหัวหน้า พระท่านก็ปฏิบัติ ตามหน้าที่ของท่าน เห็นไหมอยู่ในวัดโครมายุงท่านได้ เราก็ไม่ให้ไปยุ่งด้วย นี่ขอบเขต มี ห้ามไม่ให้เข้าไป เฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงด้วยแล้วห้ามเด็ดขาด ผู้ชายจะเข้าได้เฉพาะที่ จำเป็นเกี่ยวข้องกับพระที่ท่านใช้สอยไปมาในวัด ในบริเวณนี้เข้าได้ออกได้ นอกนั้นห้ามไม่ให้เข้าสู่สี่มุมห้า

ที่นี้เวลามาสนทนาธรรมะกันในครัวก็เหมือนกัน พวกในครัวเข้ามาหาพระ อย่างน้อยต้องมีเพื่อนมีฝูงผู้หญิงก็ตามผู้ชายก็ตามมาปรึกษาปรารภกับพระท่าน ให้มาเป็น กาลเป็นเวลา ไม่ใช่มาสู่สี่มุมห้า มีความจำเป็นจริง ๆ แล้วมาปรึกษาธรรมะได้ เข้าอก เข้าใจแล้วรีบออกไป ๆ อย่ามาเพ่นพ่านกับวัดนี้ไม่ได้นะ ถ้าเราเห็นชี้หน้าไล่ออกเลย เพราะหลักธรรมวินัยเป็นอย่างนั้น เพื่อความเป็นคนดีพระดี ใครมาอยู่ที่นี้เพื่อความ เป็นคนดีด้วยกัน อย่าให้เป็นเลอะเทอะนะ ให้พากันปฏิบัติ นี่กฎระเบียบของพระเพื่อ ความสวยงาม แม้แต่ในครัวก็เหมือนกัน เอ้า ไปซิพระ ไม่มีเหตุมีผลจำเป็นที่จะเดิน ๆ ด้าน ๆ เข้าไป เข้าไปสู่สี่มุมห้าไปดูนั่นดูนี้ พอรู้แล้วไล่หนีจากวัดเลยไม่ต้องวินิจฉัย ใครครวญ เห็นด้วยตาแล้วไล่ออกเลย เราปฏิบัติอย่างนั้นกับพระกับเณร เข้าใจมิใช่ หรือ

เพราะฉะนั้นพระเณรองค์ไหนจึงไม่เข้าไป นอกจากได้สั่งได้เสียหรือมีกิจธุระจำเป็น ให้ไปแล้วก็ไปได้ตามหน้าที่การงาน ไม่มีอะไรขัดข้อง ถ้าไปสู่สี่มุมห้าโกโรโกโส อย่างนั้นไม่ได้สำหรับวัดนี้ เราไม่ต้องพูดหลายคำ ท่านนี้ไปอะไร ไปธุระอะไรเท่านั้น ท่านต้องออกจากวัด ไล่เลย ไม่ต้องพูดหลายคำ ธรรมวินัยต้องเป็นธรรมวินัย ความผิด เป็นผิด ความถูกจะไม่ถูกได้ยังไง ดัดกันอย่างนั้นซิ เพื่อความเป็นคนดีพระดี ต้องเข้มงวดกวดขัน วันนั้นก็พูดเพียงเท่านี้ ฟัน้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ วันนี้สรุปความลงเรื่องกฎ เรื่องระเบียบข้อบังคับให้มีอยู่กับทุกคน ๆ ถูกต้องดีงาม เอาละ เท่านั้นละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd